

Schrøder: Et Lovforslag som det foreliggende har tidligere været til Behandling i det høje Ting og været henvist til et Udvalg. Da Sagen sidst blev behandlet i Udvalg, enedes man om at afvente en Konference mellem de ledende Industri-staters Arbejdsministre. Denne Konference har været afholdt, og Resultatet deraf foreligger nu i en Række Ændringer til Konventionen. Den internationale Arbejds-konference i Sommeren 1926 har anbefalet, at man i de forskellige Lande ratificerer Konventionen paa Grundlag af den nye Affattelse, Konventionen har faaet. Der er formentlig derved skabt Grundlag for nye Forhandlinger i et Udvalg, og jeg skal derfor anbefale det høje Ting at henvise Lovforslaget til fornyet Udvalgsbehandling.

Knud Kristensen: Under tidligere Forhandlinger her i Tinget om lignende Forslag har jeg haft Lejlighed til paa mit Partis Vegne at udtale, at vi ikke kunde billige en saadan Lovgivning, og begrundet det. Jeg skal nøjes med at henvise til de Udtalelser og den Begrundelse, jeg i sin Tid har fremsat, og blot tilføje, at jeg synes oprigtig talt ikke, at den Situation, Erhvervslivet for Tiden er inde i, opfordrer til, at vi kommer med Lovforanstaltninger, der bringer Erhvervslivet nye Vanskeligheder, Vanskeligheder, der sammen med dem, det allerede har, vil besværliggøre en gunstig Udgang af Krisen.

Dahlggaard: Med Hensyn til det foreliggende Lovforslags Enkeltheder skal jeg henvise til de udførlige Bemærkninger, jeg fremkom med under den samme Sags Behandling i Samlingen 1924—25; de staar i Folketingstidende Sp. 4699. Jeg ønsker blot i Dag at føje et Par enkelte Bemærkninger til, idet jeg gerne vil minde om, at det, jeg den Gang gav Udtryk for, det var, at man fra saavel Oppositions-partiernes Side herinde som ogsaa ofte fra Arbejderstandens Side her i Landet behandlede denne Sag ud fra Synspunkter, der hvert for sig ikke var gavnlige for Produktionen. Venstre og det konservative Folkeparti har hele Tiden indtaget en, hvad jeg vil kalde, negativ Holdning, en Holdning, præget af Uvillie til at beskæftige sig med Spørgsmaalet, og dette har medført, at de to ærede Partier i Virkeligheden er medskyldige i, at vi her i Danmark i dette Øjeblik stadig bevarer en saa doktrinær Gennemførelse af 8 Timers Arbejdsdagen som den, vi har. Fra de to Partiernes Side skælder man ud over 8 Timers Arbejds-

dagen, men manglemmer, at den er gennemført i det frie Erhvervsliv ad Organisationsvejen, og at der ikke fra Lovgivningens Side kan øves Indflydelse paa denne 8 Timers Arbejdsdagens Doktrinarisme, dersom man afviser al Forhandling her paa Rigsdagen, saaledes som de to Partier har gjort det. Og jeg føjer til, at somme Tider har man heller ikke fra Arbejdernes Side — og jeg har det Indtryk, at det samme undertiden ogsaa gælder den højtærede Regering — alvorligt villet drøfte de Muligheder for Undtagelser fra 8 Timers Arbejdsdagen, som findes i Washington-Konventionen.

Siden vi behandlede Spørgsmaalet i Fjor, er der jo som nævnt af den højtærede Minister sket noget meget betydningsfuldt i Sagen. Medens den Konference, der i 1924 afholdtes i Bern mellem de store Industrilandes Arbejdsministre om Fortolkningen af Washington-Konventionen, ikke førte til noget Resultat, lykkes det — som ogsaa anført i Bemærkningerne til Lovforslaget — paa en Konference i London i Aar mellem Arbejdsministrene fra England, Frankrig, Belgien og Tyskland samt en Repræsentant for den italienske Regering at naa til Enighed om en saadan Fortolkning af Washington-Konventionen, og derefter har den internationale Arbejdsorganisation faktisk gennem Forhandlingerne i Sommer i Genève tiltraadt denne Fortolkning. Det, der nu er det interessante ved dette Ministermøde og ved denne Fortolkning, er dette, at den netop tilsigter, med Fastholdelse af 8 Timers Arbejdsdagens Princip, at muliggøre en saadan Smidighed i Anvendelsen af dette Princip, at Produktionens berettigede Krav kan opfyldes. Jeg skal ikke her i Dag gennemgaa Enkeltheder i, hvad man er naaet til Enighed om, men blot fremdrage en vigtig Enkelthed i det, som disse Landes Arbejdsministre er enedes om. Det vil ses af Bemærkningerne, at Ministrene er enedes om, at Bestemmelsen i Washington-Konventionens Artikel 5 kan anvendes paa Byggeindustrien. Hvad betyder nu det? Ja, naar man ser Artikel 5 i Washington-Konventionen efter, vil man finde, at det betyder, at Konventionen ikke kræver 8 Timers Arbejdsdagen eller 48 Timers Arbejdsugen overholdt i de enkelte Tilfælde, men det kræves kun, at den gennemsnitlige Arbejdstid for længere Perioder, f. Eks. for hele Aaret, ikke maa overstige 8 Timer om Dagen, og det vil igen sige, at f. Eks. for Byggeindustrien her i Landet vil man kunne sætte Ar-